

Det skal til tabellen bemærkes, at ekspeditionstiden er beregnet fra det tidspunkt en offentlig myndighed modtager sagen, til der er truffet afgørelse i sagen af samme myndighed. Hvis sagen derefter ankes til en højere myndighed, vil der starte en ny sag, og dermed også en ny beregning af ekspeditionstiden.

Det vil sige, at 1. instanssager, hvor kommunen har afgørelseskompetencen, og i 2. instanssager, hvor de sociale nævn har afgørelseskompetencen, er ekspeditionstiden defineret som det antal måneder, der er gået fra det tidspunkt, hvor pensionsmyndigheden modtog ansøgningen, til det tidspunkt hvor pensionsmyndigheden traf endelig afgørelse. I perioden kan der være tale om arbejdsprøvning, helbreds- og andre undersøgelser, revalideringsforsøg/afklaring m.m.

I 1. instanssager, hvor de nu nedlagte revaliderings- og pensionsnævn havde afgørelseskompetencen, omfatter ekspeditionstiden både ekspeditionstiden i kommunen og nævnet.

Hvis man ønsker at vide, hvor længe en konkret person kan vente på en endelig afgørelse i alt, det vil sige fra personen ansøger om pension, og til personen tilkendes en pension, som personen ikke finder grund til at anke, er det imidlertid nødvendigt at foretage en videre undersøgelse heraf, grundet den måde ekspeditionstidsstatistikken er opbygget på. Det er ikke muligt på det foreliggende statistikgrundlag, umiddelbart at kunne svare på dette spørgsmål.

Man skal i denne henseende være opmærksom på, at defineret på denne måde, kan en lang ekspeditionstid skyldes at afgørelser ankes vedvarende op igennem systemet eller, at der undervejs i behandlingen af sagen sker en ændring af ansøgerens erhvervssevne eller andre personlige forhold. Ekspeditionstiden vil dermed ikke nødvendigvis være et udtryk for kvaliteten af myndighedernes sagsbehandling.

Sager om arbejdsskadeerstatning

I henhold til arbejdsskadelovgivningingen skal Arbejdsskadestyrelsen træffe afgørelse i arbejdsskadesager senest 2 år efter anmeldelsen. Hvis Arbejdsskadestyrelsen ikke kan nå at træffe endelig afgørelse inden for 2 år, træffes en afgørelse på det foreliggende grundlag. Samtidig hermed genoptages sagen til videre behandling.

Antallet af sager, der afsluttes på denne måde, udgør årligt 2-3 % (1089 i 2000) af de afsluttede sager, og disse sager får altså en reel sagsbehandlingstid på over 2 år.

Der vil næppe være nogen af disse sager, der ikke er afsluttet inden for 5 år med en endelig afgørelse fra Arbejdsskadestyrelsen. Da afgørelser i arbejdsskadesager kan ankes til Den Sociale Ankestyrelse, genoptages efter anmodning fra borgeren, indbringes for retssystemet m.v., vil der være sager, der – set fra borgerens side – først afsluttes endeligt efter adskillige år.

Arbejdsskadestyrelsen tager årligt 10- 12.000 sager op til revision eller genoptagelse. En stor del af disse sager vil få en samlet sagsbehandlingstid på over 5 år målt fra sagens oprindelige anmeldelse til den sidste afgørelse fra Arbejdsskadestyrelsen. Disse sager har ventet på en afklaring af pågældendes helbredsforhold og har derfor en stor del af tiden ikke været under behandling i Arbejdsskadestyrelsen.

Spm. nr. S 2603

Til skatteministeren (2/5 01) af:

Kim Behnke (UP):

»Vil ministeren oplyse, hvilken »smertegrænse« han mener, der er for benzinpriserne, og hvad regeringen vil gøre, når grænsen bliver nået?«

Begrundelse

Det er fremgået af dagspressen, at vi i denne sommer kan få benzinpriser på over 10 kr./l. Årsagen er mangel på benzin på markedet. Konsekvensen af så høje benzinpriser vil være, at den økonomiske vækst i Danmark bliver påvirket. Nogle vil være tvunget til at købe benzin til de høje priser og må så fravælge andre køb, og dermed begrænses væksten og beskæftigelsen. Andre vil være tvunget til at begrænse deres benzinforbrug. Ud fra en miljøbetragtning vil det selvfølgelig være fint med lavere benzinforbrug i Danmark. Men statsfinansielt vil et lavere benzinforbrug betyde tab af store indtægter for staten. Vi er således igen i den situation, at de høje afgifter giver et lavere provenu, end hvad vi kan opnå ved lavere afgifter. Regeringen må i sin samlede økonomiske politik være optaget af at kunne foretage modtræk mod de urimeligt høje benzinpriser, så situationen ikke udløser økonomiske problemer for samfundet. Spørgeren er optaget af at få oplyst, hvor denne »smertegrænse« ligger for, hvad en liter benzin må koste, og